

Sex&Liefde

On Topic

Zwanger Reizen
Digi..KINDEREN
Thuis Lijf&Lijn
Gezondheid
Geld&Recht
Mode&Beauty
Eten Werk
Entertainment
Actueel

Verhalen van het VIVA-forum

‘Ik zou mijn vader
zo graag van
die somberheid
bevrijden’

Sex & Liefde

Zwanger

Reizen

DIGI KINDEREN

Thuis

Lijf & Lijn

Tekst Renée
Lamboos-Kooij

De vader van Annechien (34) belandde als kind in een Jappenkamp. Zijn oorlogstrauma drukte niet alleen een stempel op haar opvoeding, ook op haar hele volwassen leven.

“Wanneer ik tussen de middag thuis een boterham kwam eten, hoorde ik soms buiten de muziek al. Keiharde klassieke muziek. Dan wist ik hoe laat het was. Daar zat mijn vader in zijn vaste hoekje op de bank te huilen. Ik was te jong om het te begrijpen. Meestal liep ik langs hem naar de eettafel en begon brood te smeren. Zijn ogen stonden dan zo intens verdrietig. Ik wilde vragen wat er was, maar voelde dat het te groot was om met mij te bespreken. Als ik wilde gaan, hield mijn vader me tegen. Hij wilde niet alleen zijn. Ging mijn moeder 's ochtends naar haar werk, dan stond hij vaak als een kind te huilen bij de deur. Bang om verlaten te worden. Ik snapte daar niets van. Waarom zou ze niet terugkomen? Ze kwam toch altijd terug? Op zijn verzoek ging ik nog even zitten. We zeiden niets, maar hij had mijn aanwezigheid nodig. Na vijf minuten probeerde ik het nog eens: ‘Ik moet nu echt gaan.’ Waarna hij me uitwaaide. Ik voelde me schuldig, omdat ik eigenlijk liever niet bij hem, mijn eigen vader, wilde zijn.”

‘Hij is in het kamp gemarteld en uitgehongerd. Ik zie nu pas dat hij een patiënt is’

Krantenknipsels

“Toen ik in groep 5 zat, werden we op school onderwezen over de Tweede Wereldoorlog. Ook de Jappenkampen kwamen aan bod. De meester zei: ‘Annechien, daar weet jij natuurlijk alles van, vanwege je vader.’ Ik had geen idee wat hij bedoelde. Ja, ik kende het woord wel. Jappenkamp. Het stond in de stukjes die mijn vader uit de krant knipte, maar meer wist ik niet. Mijn vader sprak er niet over. Langzaam begreep ik hij daar nare dingen had meegemaakt, dat hij daarom anders was dan andere papa's. Hij speelde nooit met mij en mijn broer. Hij ging niet mee naar verjaardagen, maakte geen grapjes. Bij mijn beste vriendinnetje thuis was het gezellig. Soms nam haar vader ons mee voor een ijsje of speelden we met water in de tuin. Dat kende ik niet. Mijn vader was óf intens verdrietig óf woedend. Soms speelde ik op mijn kamer en hoorde ik opeens geschreeuw en gebonk. Zijn vuisten die keihard op het keukenblad sloegen. Ik durfde niet te gaan kijken, bleef boven totdat ik geroepen werd voor het eten. En ik hield me gedeisd, bang om hem nog bozer te maken. Alles kon reden zijn voor een omslag in zijn humeur. De piepies van de nieuwe spelcomputer, muziek die volgens hem te hard stond. En iets over oorlog op tv. Rond dodenherdenking was het elk jaar op eieren lopen thuis. Zelfs als kind voelde ik: er komt iets aan. Iets wat papa moeilijk vindt. Het liefst was ik onzichtbaar. Wanneer de herdenking voorbij was, was ik opgelucht: we kunnen weer ademhalen.”

Gemarteld

“Toen ik volwassen was, dacht ik mijn vaders verleden van me af te hebben gezet. Ik had gestudeerd, woonde op mezelf. Zijn verleden

Psyche

was zijn verleden, niet dat van mij. Totdat ik twee jaar geleden compleet instortte. Ik huilde alleen nog maar en was zo moe. Ik vroeg de huisarts in tranen: 'Ben ik net zo gek als mijn vader?' Ik had er geen andere woorden voor. De huisarts feliciteerde me. 'Je bent op het punt gekomen in je leven waarop je je gaat losmaken van zijn verdriet.' Hij stuurde me door naar een therapeut, die niet alleen gesprekken met me voerde maar ook keek naar wat een leven vol spanning met mijn lijf had gedaan. Mijn lichaam bleek in een voortdurende adre-nalinemodus te staan. Heel langzaam ontspande ik. Ik ging ook anders naar mijn vader kijken, zag hoe hij onbedoeld had doorgegeven wat hij zelf meemaakte. Een jeugd zonder warmte, zonder bevestiging, zonder liefde. Mijn vader is in het kamp tussen zijn tweede en zesde jaar gemarteld en uitgehongerd. Ik zie nu dat hij een getraumatiseerde patiënt is. Door me dat voor te houden, kan ik beter omgaan met zijn gedrag. Ik zou hem zo graag van die somberheid bevrijden. Een zus van mijn opa, die ook in een kamp heeft gezeten, zei ooit tegen me: 'Ze hebben me lang genoeg opgesloten, ik ga mezelf niet ook nog opsluiten in gedachten.' Ik gun mijn vader dat ook. Bevrijding van de gijzeling van zichzelf. En mijn moeder ook, trouwens. Zij is ondanks alle ellende nog altijd bij hem. Maar het enige wat ik kan doen, is mezelf bevrijden. Dat lukt. Ik heb leren knuffelen, lieve woorden leren zeggen. Dat gebeurde thuis niet. Ik durf kwetsbaar te zijn, ben niet meer altijd bang. Vroeger schrok ik, als ik harde geluiden hoorde. Alsof ik de oorlog zelf had meegemaakt. De angst was overgedragen door mijn vader. Laatst liet een kindje een ballon knallen in een winkel en ik besefte pas later dat ik er niet eens van had opgekeken. Zo fijn."

FORUM-REACTIES

► **MARIANNEDAVIDS:** "MIJN VADER KON ONTSNAPPEN UIT EEN KAMP. WAT HIJ HEEFT MEEGEMAAKT, WAS TRAUMATISCH."

POINTDEXTER: "ALS IEMAND NIET WIL PRATEN, MOET JE DAT RESPECTEREN. MAAR JE KUNT WEL LATEN MERKEN DAT IEMAND BIJ JOU TERECHT KAN."

► **ROSANNA08:** "IK WEET WEINIG OVER HET OORLOGS-VERLEDEN VAN MIJN OPA EN OMA. IK HEB ER SPIJT VAN DAT IK ER ZELF NOOIT NAAR GEVRAAGD HEB, MAAR DAT WAS ZO IN DE FAMILIE. AL VRAAG IK ME AF OF DAT LATER NOG ZO WAS OF DAT IEDEREEN HET AANNAM."

FEOW: "IK HEB EEN BOEKJE VAN EEN OUDOOM DAT HIJ HEEFT GESCHREVEN OVER ZIJN JAREN IN GEVANGENSCHAP IN NEDERLAND EN IN HET CONCENTRATIEKAMP IN DUITSLAND. ZEER AANGRIJPEND EN VOL DETAILS. HIJ HEEFT ER NOOIT OVER GESPROKEN. GELUKKIG IS HET HEM VLAK VOOR ZIJN DOOD GELUKT OM HET OP TE SCHRIJVEN."

MEEPRATEN OVER
DIT EN ANDERE
ONDERWERPEN? GA
NAAR [FORUM.VIVA.NL](https://forum.viva.nl)